

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ZWART

Toneelspel in 1 bedrijf

door

Herman Meeus

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1885

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1991/220/13
ISBN 90-385-0078-5

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Herman Meeus

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

Walter Saks	38 j
Marie Saks	30 j zijn vrouw
Bracke	30 j gendarme
Vaes	50 j chef

(de huiskamer van Walter en Marie Saks. in een hoek staat een zware Singer naaimachine. het is dag maar de overgordijnen van het straatvenster zijn dichtgeschoven. van buiten dringt marsmuziek en gejoel van volk naar binnen. het feestlawaai van de wapenstilstand 1945. Walter zit op een stoel ver van het venster. Marie gluurt door een spleet in het gordijn naar buiten)

WALTER: Komen ze?

MARIE: Ja, ik weet niet. Hoe zien ze er uit?

WALTER: Hoe zien ze er uit! Hoe zien ze er uit! Ik weet niet. In uniform of in burger ... er moet zeker een gendarme bij zijn, dat heb ik gezien ... en gewapend.

MARIE: Er lopen er zoveel voorbij in uniform die gewapend zijn.

WALTER: Dat zijn de Engelsen ... die tellen niet, die gaan in de stoet. De trottoir moet ge in't oog houden, de trottoir. Een paar man die doen alsof er niets aan de hand is en ondertussen naar hier loeren.

MARIE: Ik zie alleen volk dat met een vlaggetjes zwaait en bloemen afgeeft.

WALTER: Aan wie?

MARIE: Wel aan die Engelsen.

WALTER: Godverdomme hé! Hou dat volk in't oog hé! Daar zitten ze tussen.

MARIE: Maar ik zie niets! Niemand ziet naar hier.

WALTER: Hoe kunt ge dat nu weten als ze met zovelen zijn!?

MARIE: Maar Walter, ik kan ze toch niet allemaal tegelijk in't oog houden.

WALTER: Dat is een kwestie van oefening. Alles is oefening.

MARIE: Moet ik hier de hele dag blijven staan. Dat heeft toch geen zin. Ik heb nog werk te doen.

WALTER: Ik heb nog werk te doen, zegt ze. Wat wilt ge feitelijk? Dat ze hier op 't onverwachts binnenvallen en mij buiten sleuren gelijk een hond.

MARIE: Maar voor wat? Ge hebt toch niets gedaan.

WALTER: Nee, ik heb niets gedaan, nee.

MARIE: De Belgen zijn toch niet zoals de Duitsers.

WALTER: Wat bedoelt ge daar nu mee?

MARIE: Awel ja, dat zijn zo geen ...

WALTER: Geen wat? He? Geen wat?

MARIE: Walter aub!

WALTER: Dat zijn zo geen beesten. Is't dat wat ge wilde zeggen?

MARIE: Walter schei er mee uit. Misschien komen ze helemaal niet.
Misschien moeten ze u niet hebben.

WALTER: Ik heb ze bezig gezien, Marie.

MARIE: Dat was uitschot. Dat waren geen gendarmes.

WALTER: Uitschot? Misschien. Misschien was dat uitschot ja. Dat loopt er ook tussen.

MARIE: Ze zijn niet allemaal zo. Dat kan niet. Mensen zo aframmelen dat het bloed op hun gezicht stond.

WALTER: Dat waren collaborateurs waar ze op sloegen, Marie. Verklikkers.
Daarom waren ze zo razend.

MARIE: Gij zijt toch geen verklikker ... Walter? Gij hebt toch nooit ...

WALTER: Geen mens. Geen mens heb ik ooit verklikt. En ik weet veel, Marie. Ik heb veel gezien.

MARIE: Dat kan u dan toch maar alleen ten goede komen.

WALTER: Als puntje bij paaltje komt houden ze daar geen rekening mee.
Ge hebt meegedaan of ge hebt niet meegedaan. Dat is het enige dat telt.

MARIE: Ze zullen u niet komen halen, ge gaat dat zien.

(Marie gaat weg van het venster. Walter reageert direct nerveus)

WALTER: Wat doet ge nu? Zijt ge zot geworden? Blijf op de uitkijk staan!
Hoe is dat nu mogelijk!

(Marie schrikt hevig van zijn uitval)

MARIE: Waarom doet ge zo lelijk tegen mij? Ik kan er toch ook niet aan doen. Ik hou dat niet uit. Ik moet nog boodschappen gaan doen en naar de kinderen gaan zien.

WALTER: De kinderen zijn goed bij Louise. Daar gebeurt niets mee.

MARIE: Ik moet ze zien. Ze moeten hun moeder zien.

WALTER: En hun vader. Denkt gij dat ze die niet moeten zien? Denkt gij dat ik ze niet moet zien?

MARIE: Ik zal ze straks eventjes meebrengen van ons Louise. Dan zijn we nog eens allemaal samen.

WALTER: Wat? Doet dat aub niet hé! Stelt u voor dat ze hier op die ogenblik binnenvallen. Ik moet er niet aan denken.

MARIE: Maar hoe moet ik het dan doen?

WALTER: Ik zal er wel eens naartoe gaan als de kust wat veiliger is.

MARIE: Ik weet het niet meer. Ik ben zo bang. Soms denk ik dat het voor ons allemaal afgelopen is. Dat ze de kinderen zullen afpakken en in een gesticht steken.

WALTER: Flauwe kul. Ze nemen de kinderen niet van hun moeder weg. Dat is 't laatste dat ze doen. Dan moet het al een grote misdadigster geweest zijn, en dat zijt ge niet.

MARIE: Maar ik ben toch de vrouw van ...

WALTER: Van wat? Toch niet van een misdadiger? Ge gaat me toch niet vertellen dat ge de vrouw zijt van een bandiet hé?

MARIE: Maar nee, voor wat zegt ge dat nu? Dat wilde ik niet zeggen. Gij doet altijd alsof ik u van iets wil beschuldigen. Dat is niet waar ... dat is niet waar.

WALTER: Ik heb altijd gewerkt voor mijn vrouw en kinderen, dat kan nooit een misdaad zijn.

MARIE: Maar ge hebt toch zelf eens gezegd dat hetgeen ge deedt voor sommigen niet helemaal pluis was.

WALTER: Ja ... ja da's waar ja. Voor sommigen. Voor sommige jaloerse smeerlappen. En die moeten mij hebben. Ge gaat dat zien.

MARIE: Och, 't is bevrijding. De mensen zijn van goede wil nu. Ze willen hun miserie vergeten en feesten.

WALTER: Voor een dag of twee Marie, voor een dag of twee. We mogen ons geen illusies maken. Ge moet er rekening mee houden dat ik voor een tijd uit de circulatie zal verdwijnen.

MARIE: Waarom zegt ge zoiets? En voor hoe lang?

WALTER: Dat hangt er vanaf hoeveel ik krijg natuurlijk. Verdomme, vrouwen kunnen toch stomme vragen stellen ja.

MARIE: Maar ge doet precies of dat ge voor vijf jaar in de bak gaat vliegen.

WALTER: Dat kan Marie ... verdomme, dat kan.

MARIE: Nee dat kan niet. Hoe moeten wij dat overleven? Hoe?

WALTER: Ge zijt toch stikster. Ge kunt toch werken in't schoenfabriekje of thuiswerk doen. Ja, thuiswerken, dan kunt ge en passant de kinderen in 't oog houden. Goed dat we die Singermachine hebben.

MARIE: Met de habbekrats dat ik daar mee verdien kom ik er toch niet.

WALTER: Louise zal wel helpen. Dat is een soldatenweduwe. Die trekt daarvan.

MARIE: Een hele koude trek ja. Ze zal zelf ook moeten gaan stikken om er te komen. En daarbij ze heeft iets ...

